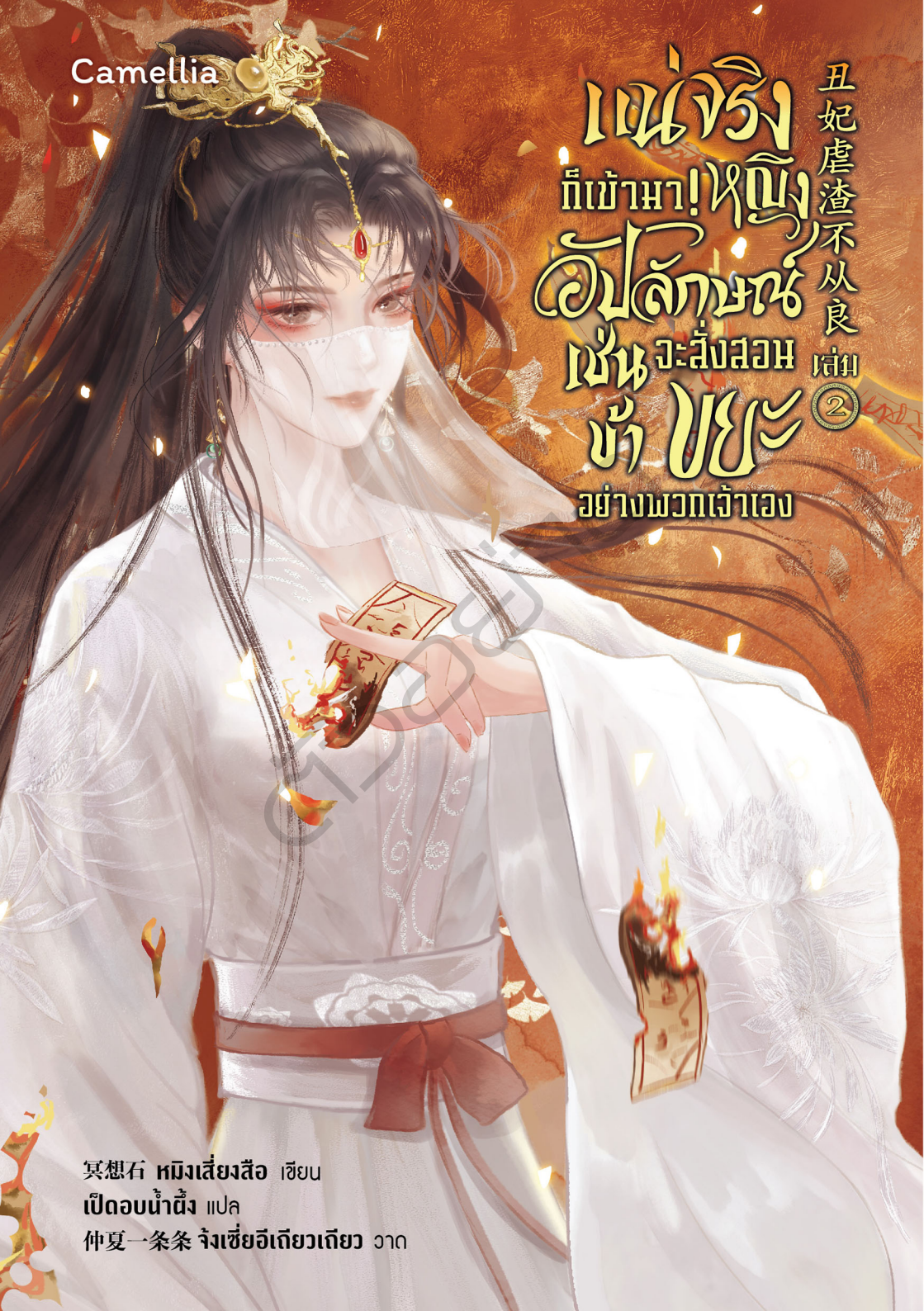
Camellia
เน่จริง ก็เข้ามา! หญิงอัปลักษณ์เช่นข้าขยะ จะสั่งสอนอย่างพวกเจ้าเอง
丑妃虐渣不从良 เล่ม 2
冥想石 หมิงเสี่ยงสือ เขียน
เป็ดอบน้ำผึ้ง แปล
仲夏一条条 จ้งเซี่ยอีเถียวเถียว วาด

บทที่ 41 กุ้ยเฟยใจเหี้ยม

ท่าทางผ่อนคลายไร้ซึ่งความเกรงกลัวของเสิ่นจื่อโยวทำให้หรงเมิ่งหลันโมโหแล้วจริง ๆ

ตั้งแต่ท่านอาเข้าวังหลวงจนขึ้นเป็นสนมคนโปรดของฮ่องเต้ สถานะของตระกูลหรงก็ประหนึ่งน้ำขึ้นพาเรือให้ล่องสูง มีสตรีนางใดในเมืองหลวงบ้างที่เมื่อเห็นนางแล้วจะไม่กัมศีรษะโค้งเอว พะเน้าพะนอเอาใจนาง?

นอกจากนี้เสิ่นจื่อโยวยังเป็นเพียงบุตรสาวของอนุที่ถูกตระกูลเสิ่นรังเกียจทอดทิ้ง หากไม่ใช่เพราะมีพี่ซูเฟยอวี่คอยปกป้องคุ้มครองอยู่ด้านข้างนางก็คงตายโดยไร้ร่างไปแล้ว จะเอาความมั่นใจจากที่ใดมาแสดงท่าทางหยิ่งผยองเหิมเกริมเช่นนี้

หรงเมิ่งหลันเกลียดท่าทางที่ซูเฟยอวี่ใช้ปกป้องเสิ่นจื่อโยว มันทำให้นางสัมผัสได้ถึงอันตรายที่ไม่อาจพรรณนา

“พี่เฟยอวี่เป็นของข้า นางผู้หญิงสารเลวจงไสหัวออกไปซะ!”

เมื่อหรงเมิ่งหลันตะโกนจบก็ฟาดแส้ไปที่ร่างของเสิ่น-จื่อโยวอย่างรวดเร็ว

เสิ่นจื่อโยวเบี่ยงกายหลบ แส้ฟาดผ่านข้างกายนางไปกระทบโต๊ะหินอ่อนที่อยู่เบื้องหลังจนแตกเป็นเศษเล็กเศษน้อย!

“ไอ้หยา แส้ไม่เลวนี่”

เสิ่นจื่อโยวกล่าวกลั้วรอยยิ้ม คิ้วเลิกขึ้น

หรงเมิ่งหลันคิดว่าอย่างไรแส้นี้ก็ต้องสร้างความเกรงกลัวให้แก่เสิ่นจื่อโยวอยู่บ้าง แต่ผลกลับปรากฏว่านางไร้ซึ่งความหวาดกลัวอันใด ยังคงมีท่าทีสบายอารมณ์

ยังมีกะจิตกะใจที่จะหยอกเย้านาง?! หรงเมิ่งหลันยิ่งโมโหมากขึ้น

“เสิ่นจื่อโยว! เจ้าอย่าได้ย่ามใจไป! เมื่อครู่ข้ายังไม่ได้ใช้พลังทั้งหมดที่มี รอเมื่อข้าใช้มันแล้วเจ้าก็จงเตรียมคุกเข่าอ้อนวอนที่พื้นเถอะ!”

“เอาสิ แสดงฝีมือออกมา ข้าอยากรู้นักว่าเมื่อเจ้า ‘ใช้พลังทั้งหมดที่มี’ แล้วผลลัพธ์จะเป็นอย่างไร”

เสิ่นจื่อโยวยิ้มเย้ายวน

“เจ้าทำปากกล้าไปเถอะ! รอจนเมื่อปากของเจ้าเละเทะ ขาแขนของเจ้าพิการแล้ว ข้าจะดูว่าเจ้ายังปากกล้าได้อีกหรือไม่!”

กล้าดื่มน้ำแกงที่ข้าเตรียมไว้ให้พี่เฟยอวี่ นางผู้หญิงคนนี้ช่างรนหาที่ตาย!

แส้ของหรงเมิ่งหลันถูกสะบัดไปมาด้วยความดุดัน ในสายตาของผู้ที่ไม่รู้เรื่องรู้ราวย่อมรู้สึกว่ามันน่าสะพรึงไม่น้อย

เพียงแต่ในสายตาของเสิ่นจื่อโยวที่มีพลังจิตแกร่งกล้าประสบการณ์โชกโชน การเคลื่อนไหวของหรงเมิ่งหลันมีช่องโหว่มากมาย ไม่ต่างอะไรกับเด็กน้อยที่กำลังเล่นดินโคลน

ดังนั้นสภาพภายในห้องส่วนตัวหมายเลขสองของหอน้ำชาเทียนเซียงจึงปรากฏเป็นภาพน่าขันภาพหนึ่ง

หญิงสาวในอาภรณ์ผ้าแพรคล้ายกำลังบ้าคลั่ง นางใช้แส้ฟาดทำลายสิ่งของทุกอย่างภายในห้องอย่างดุดัน ทว่าสตรีที่อยู่เบื้องหน้านางนั้นกลับมีท่าทีผ่อนคลายสงบนิ่ง ตั้งแต่ต้นจวบจน

บัดนี้ล้วนหลบหลีกอย่างว่องไว เคลื่อนไหวสง่างามราวกับกำลังย่างกรายท่ามกลางสายพิรุณ งดงามชวนให้เหลียวมองยิ่งนัก

หลังเวลาผ่านไปสามก้านธูป การเคลื่อนไหวของหรงเมิ่งหลันก็เริ่มช้าลง

“เหนื่อยแล้วหรือ”

เสิ่นจื่อโยวที่ยืนอยู่เบื้องหน้านางเอ่ยถามเสียงเนิบช้าไร้ซึ่งอาการอันใด

“...” หรงเมิ่งหลันฟาดสะบัดแส้จนตาแดงก่ำหัวใจเต้นรัว นางหอบหายใจหนักหน่วง

เสิ่นจื่อโยวหัวเราะเบาๆ “หากเจ้าเหนื่อยเช่นนั้นก็ถึงตาข้าแล้ว”

เสิ่นจื่อโยวกล่าวจบ ไม่ทันรอให้หรงเมิ่งหลันตอบสนองก็ยกเท้าถีบนางทันที!

เท้านี้ว่องไวประหนึ่งอสนีบาต หรงเมิ่งหลันไร้หนทางหลบเลี่ยง กอปรกับที่นางกำลังคิดพุ่งตัวฟาดแส้ใส่เสิ่นจื่อโยว แรงปะทะนี้จึงยิ่งทวีความรุนแรง

ในสายตาของผู้ชมภายนอกหรงเมิ่งหลันราวกับพุ่งตัวเข้าหาฝ่าเท้าของเสิ่นจื่อโยวด้วยตัวเอง ดูโง่เขลาเหลือคณา

“กรี๊ด...”

หรงเมิ่งหลันกรีดร้องออกมา นางกระเด็นออกไปชนกับราวบันไดอย่างรุนแรง ก่อนจะกลิ้งตัวตกไปตามขั้นบันได

“คุณหนู!” ลวี่จู๋รีบวิ่งตามลงไป มือสั่นเทาควักยารักษาอาการบาดเจ็บกองโตออกมาจากสาบเสื้อ

ตายแล้วๆ วันนี้คุณหนูพานางออกมาแต่กลับได้รับบาดเจ็บสาหัส นายท่านต้องไม่มีทางปล่อยนางไปเป็นแน่

โพรงปากของหรงเมิ่งหลันเต็มไปด้วยโลหิตสด แขนอยู่ในลักษณะผิดรูปร่าง เป็นเช่นคำที่นางเพิ่งกล่าวไว้เมื่อครู่ ปากเละยับเยิน แขนขาพิการ

ทว่าคำกล่าวนี้กลับปรากฏบนร่างของนางไม่ใช่ร่างของเสิ่นจื่อโยว

กลืนยารักษาอาการบาดเจ็บไปกองโต ชีวิตน้อยๆ ของหรงเมิ่งหลันจึงถือว่าสามารถประคองไว้ได้แล้ว

“เสิ่นจื่อโยว! เจ้ามันคนชั่วช้า กล้าทำร้ายคุณหนูเช่นนี้ นายท่านต้องไม่มีวันปล่อยเจ้าไปแน่! ยังมีหรงกุ้ยเฟย กุ้ยเฟยจะต้องคิดบัญชีกับเจ้า เตรียมตัวรอไว้เถอะ!”

ลวี่จู๋กัดฟันกล่าวด้วยความตื่นตระหนกโมโห นางควักคัมภีร์ย้ายมวลสารออกมา แสงสีขาวพลันสว่างวาบ จากนั้นนางกับหรงเมิ่งหลันก็หายตัวไป

เห็นทีคงกลับบ้านไปหาคนช่วยชำระบัญชีพร้อมรักษาตัวแล้ว

เสิ่นจื่อโยวสะบัดชายแขนเสื้อ ปัดฝุ่นผงที่เปรอะเปื้อนบนร่าง ไม่สนใจถ้อยคำ ‘วางโต’ ของลวี่จู๋ก่อนจากไปแต่อย่างใด

“เสี่ยวโยว เจ้าวู่วามเกินไปแล้ว หรงเมิ่งหลันไม่ใช่คนที่เราจะล่วงเกินได้”

ซูหวั่นเยว่ทอดถอนใจด้วยความกังวล

หากตระกูลซูยังคงเป็นเช่นในอดีตพวกเขาย่อมไม่ต้องกลัวว่าเบื้องหลังหรงกุ้ยเฟยจะเล่นลูกไม้อะไร ทว่ายามนี้ตำแหน่งของหรงกุ้ยเฟยในวังหลังมั่นคงยิ่งนัก ที่สำคัญ

องค์ชายสามพระโอรสของหรงกุ้ยเฟยยังเป็นหนึ่งในผู้ท้าชิงตำแหน่งองค์รัชทายาทที่ได้รับการสนับสนุนมากที่สุด

ปะทะกับหรงกุ้ยเฟยเช่นนี้นางกลัวว่าบุตรสาวของนางจะต้องตกอยู่ในสถานการณ์เพลี่ยงพล้ำครั้งใหญ่

ซูเฟยอวี่เองก็กังวลเป็นอย่างยิ่งทว่าเขาไม่ได้กล่าวออกมา

เป็นเพราะเขาญาติผู้น้องจึงได้ล่วงเกินหรงเมิ่งหลัน ดังนั้นในยามนี้เขาจึงไม่ควรที่จะสร้างแรงกดดันให้แก่นางอีก เขาควรหาหนทางปกป้องญาติผู้น้องจากโทสะของหรงกุ้ยเฟยเต็มกำลัง

ในขณะนี้เองที่ความปรารถนาให้ตัวเองแข็งแกร่งขึ้นของเขาก็รุนแรงขึ้นอย่างไม่อาจพรรณนา

เสิ่นจื่อโยวเก็บอารมณ์สีหน้าของญาติพี่น้องไว้ในใจ นางอดยิ้มพลางกล่าวปลอบประโลมไม่ได้ “พอแล้วๆ ไม่ต้องกังวลไป ในเมื่อรู้จักลงมือข้าย่อมรู้จักขอบเขตของตน นอกจากนี้ข้าก็ได้ลงมือไปแล้ว เรื่องได้เกิดขึ้นแล้วพวกท่านกังวลไปก็ไร้ประโยชน์ พวกเราเปลี่ยนห้องแล้วกินข้าวกันต่อเป็นอย่างไร”

“เจ้านี่นะ” ซูหวั่นเยว่จิ้มไปที่หน้าผากของเสิ่นจื่อโยวอย่างไม่สบอารมณ์

แสดงท่าทีผ่อนคลายได้ถึงเพียงนี้ นับแต่สมัยบรรพกาลคงมีบุตรสาวของนางเพียงคนเดียวเท่านั้น?

ยามราตรี เสิ่นจื่อโยวนอนอยู่บนเตียง ขณะกำลังเข้าสู่ห้วงนิทราอันแสนหวานข้างเตียงก็มีเสียงลมหายใจของผู้หนึ่งดังขึ้น

“ประตูก็ปิดแล้ว หน้าต่างก็ปิดแล้ว ท่านเข้ามาได้อย่างไรกันแน่”

เสิ่นจื่อโยวลืมดวงตาทั้งคู่ มองไปที่โม่จื่อเซวียนที่อยู่ข้างกายอย่างอับจนวาจา

“เจ้าลองเดา?” โม่จื่อเซวียนยิ้มเจ้าเล่ห์

“คร้านจะเดา” เสิ่นจื่อโยวพลิกตัวกลับไป หันหลังศีรษะให้กับโม่จื่อเซวียน พลางหาวหวอดอย่างเกียจคร้าน

โม่จื่อเซวียนหัวเราะแผ่วเบา เขาม้วนปอยผมของเสิ่นจื่อโยวขึ้นเล่นพลางกล่าว “เสี่ยวโยวเอ๋อร์ เจ้าสังเกตหรือไม่ว่าเจ้าทำตนราวกับไร้ซึ่งป้อมปราการอันใดต่อข้า”

หัวใจของเสิ่นจื่อโยวกระตุก ทว่านางยังทำปากแข็งโต้กลับไป “แล้วอย่างไร”

“เจ้าไม่กลัวว่าข้าจะขายเจ้าหรือ” โม่จื่อเซวียนปีนขึ้นไปนอนข้างกายเสิ่นจื่อโยวพลางเอ่ยถาม

“ข้าไม่คิดว่าตัวข้าซึ่งเป็นเพียงบุตรสาวของอนุเล็กๆ ในจวนเสนาบดีคนหนึ่งจะมีค่าอันใดให้เถ้าแก่ของกิจการตระกูลโม่รู้สึกสนใจ หากท่านขายข้าก็คงได้เงินไม่เท่าไหร่” เสิ่นจื่อโยวแค่นเสียงฮึออกมา

ริมฝีปากของโม่จื่อเซวียนยกโค้งเป็นรอยยิ้ม นัยน์ตาฉายแววรักใคร่ที่แม้แต่ตนเองก็สัมผัสได้

เขาดีดศีรษะของเสิ่นจื่อโยว กระซิบเสียงเบา “หยอกเจ้าเล่น ข้าไม่มีวันทำใจขายเสี่ยวโยวเอ๋อร์ได้อยู่แล้ว”

เสิ่นจื่อโยวเข้าใจว่าเขากำลังสัพยอกตนเองจึงคร้านจะสนใจ

บรรยากาศเงียบสงัดไปชั่วครู่ก่อนที่โม่จื่อเซวียนจะกล่าวขึ้น “เสี่ยวโยวเอ๋อร์ วันนี้เจ้าอยากชมการแสดงหรือไม่”

“ชมการแสดง?” เสิ่นจื่อโยวพลิกร่างกลับไป ดวงตาสุกสกาวจับจ้องโม่จื่อเซวียน

ประเสริฐ เมื่อครู่ยังมีอาการง่วงงุน ทว่าทันทีที่พูดถึง ‘ชมการแสดง’ ก็กลับมีชีวิตชีวาขึ้น

โม่จื่อเซวียนกำมือวางไว้ตรงบริเวณมุมปากเพื่อปิดบังเสียงหัวเราะแผ่วเบาที่ดังขึ้นจากลำคอ

“ถูกต้อง ชมการแสดง” โม่จื่อเซวียนลูบศีรษะของเสิ่นจื่อโยว “สวมเสื้อคลุมให้ดี คืนนี้พวกเราจะไปชมการแสดงด้วยกัน”

ระหว่างที่เสิ่นจื่อโยวราวกับกำลังอยู่ในกลุ่มหมอกควัน โม่จื่อเซวียนก็พานางมาถึงวังหลวง

แน่นอนว่าพวกเขาใช้วิธีการ ‘เหาะเหิน’ ไปอย่างไร้สุ้มเสียง นางไม่รู้ว่าโม่จื่อเซวียนทำได้อย่างไรบรรดาองครักษ์ในวังหลวงจึงไม่ทันสังเกตแขกที่ไม่ได้รับเชิญสองคนนี้

“ดึกดื่นยามวิกาลมาทำอะไรที่วังหลวง” เสิ่นจื่อโยวพึมพำ “หรือจะมาดูฮ่องเต้แสดงความโปรดปรานต่อนางสนม?”

ปึ๊ก

โม่จื่อเซวียนเขกศีรษะของเสิ่นจื่อโยวแล้วกล่าว “อย่าแม้แต่จะคิด ข้าไม่มีทางให้เจ้าดูเรื่องพรรค์นั้น”

“อย่าได้กล่าวเหมือนข้าอยากดูนักได้หรือไม่? ข้าเพียงคาดเดาก็เท่านั้น” เสิ่นจื่อโยวทักท้วง นวดหน้าผากของตน

“คาดเดาก็ไม่ได้” น้ำเสียงของโม่จื่อเซวียนราบเรียบอย่างยิ่งยวด “พระวรกาย ‘เปลือยเปล่า’ ของฮ่องเต้มีสิ่งใดน่ายลกัน ก็แค่คนแก่ชราคนหนึ่ง”

เสิ่นจื่อโยว “...”

ที่แท้เขาก็ถือสาเรื่องนี้?

ในขณะที่ทั้งสองคนกำลังโต้วาทีกันอยู่โม่จื่อเซวียนก็พาเสิ่นจื่อโยวมาหยุดอยู่บนคานในห้องบรรทมของหรงกุ้ยเฟย

“ที่นี่...”

ท่ามกลางความมืดมิดตรงมุมหนึ่งมีร่างที่ราวกับภูตผีผมเผ้ากระเซอะกระเซิงนั่งอยู่ เสิ่นจื่อโยวจับจ้องไปยังหรงกุ้ยเฟยที่อยู่ตรงหน้าด้วยความตกตะลึง

“ตั้งแต่ปีนั้นที่หรงกุ้ยเฟยได้บีบคอบุตรสาวของตนเองจนสิ้นลมหายใจแล้วโยนความผิดไปให้ฮวาเฟยก็เริ่มมีสติกึ่งไม่สมประดี...ในวันนี้ของทุกปีนางจะมีสภาพเช่นนี้”

โม่จื่อเซวียนกระซิบบอกเล่าข้างหูเสิ่นจื่อโยว...

“วันนี้เป็นวันครบรอบวันตายของบุตรสาวนาง”

นัยน์ตาของเสิ่นจื่อโยวหรี่แคบ มองไปยังโม่จื่อเซวียนอย่างยากจะเชื่อ

เหตุใดจึงมีคนใจเหี้ยมอำมหิตถึงเพียงนี้ แม้แต่บุตรสาวของตนเองก็บีบคอจนตายได้?!

มุมปากของโม่จื่อเซวียนยกหยัก อันที่จริงเขาไม่อยากให้เสิ่นจื่อโยวล่วงรู้ถึงเรื่องสกปรกโสมมในวังหลวงมากเกินไป ทว่าเขาชัดเจนถึงอุปนิสัยของเสิ่นจื่อโยวดี เทียบกับการพึ่งพิงอาศัยผู้อื่นในทุกๆ เรื่องแล้วเสิ่นจื่อโยวชอบที่จะจัดการปัญหาบางเรื่องด้วยตนเองมากกว่า

“พรุ่งนี้ตระกูลหรงต้องพาหรงเมิ่งหลันมาพบหรงกุ้ยเฟยเพื่อทูลฟ้องเป็นแน่ พวกเขาต้องกล่าวว่าเจ้าทำร้ายหรงเมิ่งหลันจนนางบาดเจ็บสาหัส ดังนั้นสิ่งที่เจ้าได้รับรู้ในคืนนี้จะเป็นเครื่องมือที่ดีที่สุดที่เสี่ยวโยวเอ๋อร์จะใช้ในการโต้ตอบพวกเขา” โม่จื่อเซวียนคลี่ยิ้มอย่างมีเลศนัย “เสี่ยวโยวเอ๋อร์ของข้าชาญฉลาด เจ้าจะต้องรู้แน่ว่าควรทำอย่างไร ใช่หรือไม่”

เสิ่นจื่อโยวหรี่ตาลง นิ่งเงียบไปชั่วครู่ก่อนที่ริมฝีปากจะยกโค้งเป็นรอยยิ้ม “เป็นเรื่องสำคัญที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงๆ”

จากนั้นนางจึงเลิกคิ้ว ปรายตามองโม่จื่อเซวียนแล้วกล่าว

“ที่แท้ ‘การแสดง’ ในคืนนี้ก็เป็นเพียงอารัมภบทเท่านั้น พรุ่งนี้จึงจะเป็นการเปิด ‘การแสดง’ ที่แท้จริง”

โม่จื่อเซวียนฉีกยิ้มกว้างผงกศีรษะพลางกล่าว “แน่นอน ‘การแสดง’ นี้ต้องมีเสี่ยวโยวเอ๋อร์เข้าร่วมจึงจะเยี่ยมยอด”

เขารอคอยการแสดงอันยอดเยี่ยมของเสี่ยวโยวเอ๋อร์ยิ่งนัก

ตัวอย่าง

บทที่ 42 องครักษ์สอพลอ

ไม่ผิดจากการคาดการณ์ของโม่จื่อเซวียน วันรุ่งขึ้นประมุขของตระกูลหรงก็พาหรงเมิ่งหลันซูป้ายเข้าวังหลวงไปกราบทูลฟ้องร้องกับหรงกุ้ยเฟย

เพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพการฟ้องหรงเมิ่งหลันยังตั้งใจทิ้งรอยบาดแผลเด่นชัดจำนวนหนึ่งบนร่างของตนไว้ ยารักษาบาดแผลที่นางกินไปเป็นจำนวนมากสามารถช่วยรักษาอาการบาดเจ็บภายในได้แล้ว ดังนั้นจึงฝืนสังขารมาได้จนถึงวันรุ่งขึ้น

นางต้องกระตุ้นความโกรธของท่านอาให้ได้ เสิ่นจื่อโยวจะต้องได้รับความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส!

คราวนี้นางจะต้องลอกหนังของเสิ่นจื่อโยวหญิงสารเลวผู้นี้ออกมาให้ได้เพื่อระบายความแค้น!

ไม่ผิดจากที่คาด ครั้นหรงกุ้ยเฟยได้ยินว่าหรงเมิ่งหลันได้รับบาดเจ็บสาหัส ต้องใช้เวลารักษาตัวหลายเดือนกว่า

ร่างกายจะแข็งแรงสมบูรณ์นางก็บันดาลโทสะจนเกือบทำลายโต๊ะที่ตั้งอยู่ตรงนั้น

หรงกุ้ยเฟยรู้สึกว่าหรงเมิ่งหลันมีส่วนคล้ายคลึงกับตนในวัยเยาว์เป็นอย่างมาก นางที่สังหารบุตรสาวของตนจึงปฏิบัติต่อหรงเมิ่งหลันราวกับนางเป็นบุตรสาวของตนเพราะจิตใต้สำนึกที่ต้องการชดเชยสิ่งนั้น แต่ไหนแต่ไรมาเมื่อหลานสาวคนนี้ร้องขอสิ่งใดนางจึงตอบรับอยู่เป็นนิจ

ยามนี้เมื่อหรงเมิ่งหลันถูกคนทำร้ายบาดเจ็บสาหัสแล้วจะให้นางกล้ำกลืนโทสะนี้ลงไปได้อย่างไร?!

หรงกุ้ยเฟยสั่งการองครักษ์ข้างกายด้วยความเดือดดาล “หากผู้ใดจับตัวเสิ่นจื่อโยวมาได้ ข้าจะตบรางวัลให้อย่างงาม!”

รับสั่งของหรงกุ้ยเฟยผู้ใดจะกล้าขัด ที่สำคัญนี่ยังเป็นงานที่มีรางวัลตอบแทนมหาศาล

ดังนั้นภายใต้การนำของหัวหน้าองครักษ์ คนกลุ่มใหญ่จึงบุกไปยังเรือนหลังเล็กที่พำนักของคนตระกูลซูด้วยความฮึกเหิม

ตั้งแต่ที่ซูเฟยอวี่ถูกแต่งตั้งเป็นแม่ทัพเจิ้นซี สถานที่พำนักชั่วคราวของตระกูลซูก็ไม่ใช่ความลับอีกต่อไป ในเมื่อมักมีราชโองการส่งออกมาจากวังหลวงอยู่เป็นนิจ พวกเขาย่อมไม่สามารถให้คนถ่ายทอดราชโองการวิ่งวุ่นไปมาเพื่อตามหาประตูจวนตระกูลซูได้

เพียงแต่วันนี้คนที่บุกเข้ามาในเรือนหลังเล็กกลับไม่ใช่คนถ่ายทอดราชโองการแต่เป็นองครักษ์ของวังหลวงที่มาตามจับคน

“เสี่ยวโยว เจ้ารีบหนีออกไปทางประตูหลังก่อน ทางนี้พวกเราน่าจะพอต้านทานได้สักระยะหนึ่ง”

ซูหวั่นเยว่กล่าวกับเสิ่นจื่อโยวอย่างร้อนรนพลางดันนางไปที่ประตูหลัง

ซูเฟยอวี่และนางเฉินเดินไปถึงประตูหน้าแล้ว พวกเขาสามารถยื้อเวลาได้ระยะหนึ่ง หากไม่ได้จริงๆ มากที่สุดก็แค่สู้กันสักตั้ง!

ยามนี้พลังบำเพ็ญเพียรของซูเฟยอวี่ก้าวหน้าถึงระดับแก่นปราณทองคำขั้นสุดท้ายแล้ว หากต้องปะทะฝีมือกับ

องครักษ์จากวังหลวงเหล่านั้นจริงเวลาครึ่งชั่วยามย่อมไม่ใช่ปัญหาอันใด

สำหรับเรื่องที่หรงกุ้ยเฟยจะไปใส่ร้ายป้ายสีชื่อเสียงของเขาให้หมองมัวต่อหน้าพระพักตร์ฝ่าบาทหรือฮ่องเต้จะกริ้วจนมีราชโองการถอดถอนตำแหน่งของเขา กระทั่งสั่งโบยเขาโยนเขาเข้าคุกหรือไม่นั้นเขาล้วนไม่สนใจแล้ว

เพราะเมื่อเทียบกับสิ่งจอมปลอมลวงตาเหล่านี้ ความปลอดภัยของเสี่ยวโยวนั้นสำคัญยิ่งกว่า

“ท่านแม่ทัพเจิ้นซี พวกเรารับคำสั่งจากหรงกุ้ยเฟยให้มาจับตัวนักโทษเสิ่นจื่อโยว ข้าขอแนะนำว่าหากท่านยังรู้ว่าสิ่งใดควรไม่ควรก็จงหลีกทางให้พวกเราเสีย การล่วงเกินพวกเรานั้นถือเป็นเรื่องเล็กน้อยแต่หากทำให้หรงกุ้ยเฟยไม่พอพระทัยท่านคงต้องลำบากแล้ว!”

หัวหน้าองครักษ์กล่าวด้วยท่าทางดุดัน เสียงกระทบของอาวุธในมือดังกังวาน

ซูเฟยอวี่กล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นชา “หากคิดจับเสี่ยวโยวก็ต้องผ่านข้าไปก่อน หากผ่านไปไม่ได้พวกท่านมาจากทางไหนก็จงไสหัวกลับไปทางนั้น!”

“หึ! วาจาโอหังยิ่งนัก! ซูเฟยอวี่ ในเมื่อท่านไม่รู้สำนึกเช่นนี้ก็อย่าได้กล่าวโทษที่พวกเราไม่เกรงใจ! พวกเราบุก ให้ได้ชมกันเสียหน่อยว่าแท้จริงแล้วท่านแม่ทัพเจิ้นซีมีความสามารถเพียงใด!”

ทั้งสองฝ่ายจึงเข้าต่อสู้โรมรันกันอย่างรวดเร็ว นางเฉินเป็นเพียงสตรีในเรือนคนหนึ่งที่แม้แต่แรงจะมัดไก่ยังไม่มี นางย่อมไม่สามารถช่วยเหลืออะไรซูเฟยอวี่ได้ ทำได้เพียงบิดผ้าเช็ดหน้าในมืออย่างกระวนกระวายใจอยู่ด้านข้าง

เพียงหวังว่าในชั่วระยะเวลาอันสั้นนี้เสี่ยวโยวจะสามารถหนีไปได้อย่างปลอดภัย นางเฉินลอบคิดในใจ

ไม่ว่าจะเป็นซูเฟยอวี่หรือนางเฉินต่างก็มีความคิดเช่นนี้

ทว่าสิ่งที่ทำให้พวกเขาคาดไม่ถึงก็คือเสิ่นจื่อโยวไม่ได้หนีออกไปทางประตูหลังตามที่พวกเขาปรารถนา แต่นางกลับฟาดหลังคอซูหวั่นเยว่จนสลบก่อนจะย้อนกลับมาอย่างห้าวหาญ

ในเวลานี้ความสนใจของทุกคนกำลังจดจ่ออยู่กับการต่อสู้ ไม่มีใครทันสังเกตว่าในลานกว้างมีอีกหนึ่งร่างปรากฏตัวขึ้น ทั้งยังเป็นคนที่พวกเขาต้องการจับกุม

“ชิ ก็แค่กลุ่มคนที่เพิ่งถึงขั้นแก่นปราณทองคำระดับต้น แม้แต่คนที่อยู่ในขั้นแก่นปราณทองคำระดับกลางยังไม่กล้าโอหังเช่นนี้!”

น้ำเสียงไพเราะกังวานดังขึ้นกลางลานที่ตั้งอยู่กลางเรือน เสียงนั้นยังเปี่ยมไปด้วยแววเหยียดหยัน

ไม่ทันรอให้บรรดาองครักษ์ของวังหลวงตระหนักได้ว่าเกิดสิ่งใดขึ้น เงาร่างหนึ่งก็เคลื่อนไหวผ่านพวกเขาเข้าไปอยู่กลางวงต่อสู้อย่างรวดเร็ว

เพียะ! เพียะ! เพียะ!...

เสิ่นจื่อโยวแปะยันต์บนร่างของพวกเขาคนละแผ่นด้วยความเร็วที่แทบมองไม่ชัดด้วยตาเปล่า

หรือหากจะกล่าวให้ถูกต้องยิ่งขึ้นก็คือนางตบหน้าของพวกเขาทีละคนในขณะเดียวกันก็แปะแผ่นยันต์ลงไปด้วย

จังหวะถัดมาคนกลุ่มใหญ่ที่กำลังเข้าจู่โจมซูเฟยอวี่ด้วยความดุดันก็ราวกับถูกแช่แข็ง พวกเขาหยุดนิ่งอยู่กับที่ด้วยท่วงท่าที่น่าขันแตกต่างกันออกไป แน่นิ่งไม่ไหวติง

“ยันต์ที่สามารถจัดการกับนักบำเพ็ญเพียรแก่นปราณ-ทองคำขั้นสุดท้ายได้ แน่นอนว่ามันย่อมมากเกินพอที่จัดการกับพวกเจ้าที่อยู่ในระดับแก่นปราณทองคำขั้นต้น”

เสิ่นจื่อโยวชูยันต์ใบสุดท้ายที่อยู่ในมือขึ้น นางสะบัดมันไปมาหน้าคนเหล่านั้นก่อนค่อยๆ เก็บมันลงไปในแหวนเก็บสมบัติ

นัยน์ตาของหัวหน้าองครักษ์หรี่เล็กลง ดวงตาทั้งคู่เบิกกว้างอย่างเหลือเชื่อ

เสิ่นจื่อโยวนำยันต์ที่มีอานุภาพร้ายกาจจำนวนมากมาจากที่ใด หรือว่านี่ล้วนเป็นยันต์ที่ฝ่าบาททรงพระราชทานให้แก่นางในคราก่อน? เป็นไปไม่ได้ ยันต์กล่องเล็กแค่นั้นจะเพียงพอให้เสิ่นจื่อโยวนำออกมาใช้งานอย่างสุรุ่ยสุร่ายเช่นนี้ได้หรือ?!

เห็นได้ชัดว่าหัวหน้าองครักษ์มีการติดต่อสืบข่าวจากชาวบ้านทั่วไปไม่บ่อยนัก มิเช่นนั้นเขาต้องได้ยินถึงเรื่องราว

‘การกระทำอันแข็งแกร่ง’ ของบุตรสาวคนโตตระกูลเสิ่นที่หน้าร้านขายยันต์แล้ว

“เสี่ยวโยว เจ้าไม่ควรกลับมา...”

ซูเฟยอวี่กุมบาดแผลที่แขน หัวคิ้วขมวดมุ่นพลางกล่าว

นัยน์ตาของเสิ่นจื่อโยวฉายประกายอบอุ่น นางเดินเข้าไปประคองซูเฟยอวี่ไปด้านข้างจากนั้นจึงกล่าวกับเขาด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ญาติผู้พี่เฟยอวี่ ข้ารู้ว่าพวกท่านทำเพราะเจตนาดีต่อข้า แต่ข้าเสิ่นจื่อโยวผู้นี้แต่ไหนแต่ไรมาก็ไม่ใช่คนรักตัวกลัวตาย ข้าไม่สามารถเอาตัวรอดแล้วปล่อยให้ญาติพี่น้องที่อยู่เบื้องหลังต้องสละชีวิตเพื่อข้าได้...”

ที่สำคัญต้องขอบคุณการช่วยเหลือของโม่จื่อเซวียนเมื่อคืนวาน นางคิดวิธีตอบโต้ได้แล้ว

แต่ในยามนี้นางยังไม่คิดเปิดเผย เพราะนางต้องการมอบ‘ความประหลาดใจ’ ครั้งใหญ่ให้แก่หรงเมิ่งหลันและหรงกุ้ยเฟยก่อน

หลังจากที่เสิ่นจื่อโยวดูแลอาการบาดเจ็บของซูเฟยอวี่เรียบร้อยแล้วก็หมุนตัวกลับไปมองกลุ่มองครักษ์วังหลวงด้วยสายตาเย็นเยียบ นางกล่าว “พวกเจ้าเมื่อครู่เป็นผู้ใดที่ทำให้แขนของญาติผู้พี่เฟยอวี่บาดเจ็บ เจ้าจงแสดงตนออกมา ข้าสามารถปล่อยผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องไปได้”

คนเหล่านี้เพียงปฏิบัติตามคำสั่งเท่านั้น นางไม่คิดเข่นฆ่ากวาดล้างพวกเขา

บรรดาองครักษ์มองเสิ่นจื่อโยวด้วยความโกรธแต่กลับไม่เอื้อนเอ่ยสิ่งใด

ถูกเด็กสาวคนหนึ่งควบคุมด้วยการเคลื่อนไหวเพียงคราเดียว นี่ทำให้คนเหล่านี้รู้สึกเสียหน้าอย่างยิ่ง

ที่สำคัญที่สุดก็คือพลังบำเพ็ญเพียรของเด็กสาวผู้นี้ยังมิได้สูงส่งแต่อย่างใด มากสุดก็น่าจะอยู่ในระดับบำเพ็ญกายขั้นสองขั้นสามเท่านั้น คาดไม่ถึงว่าในแหวนเก็บสมบัติของนางจะมียันต์มากมาย การประมาทเพียงชั่วครู่ทำให้ทุกสิ่งผิดพลาดไป

เสิ่นจื่อโยวเก็บสีหน้าของพวกเขาไว้ในสายตา ครั้นเห็นพวกเขาทำคอแข็งไม่ยอมเอ่ยคำก็อดแค่นเสียงหัวเราะเย็นออกมาไม่ได้

“ในเมื่อพวกเจ้าต่าง ‘มีคุณธรรม’ ถึงเพียงนี้ เช่นนั้นข้าก็จะให้โอกาสพวกเจ้า ‘มีทุกข์ร่วมเสพ’ โดยพร้อมเพรียงกัน”

เสิ่นจื่อโยวกล่าวจบก็ก้าวไปหาผู้ที่เป็นหัวหน้าองครักษ์

“เสิ่นจื่อโยว! เจ้าคิดทำสิ่งใด?! เจ้าไม่ต้องการชีวิตแล้วหรือ?!” หัวหน้าองครักษ์ตวาดกร้าวอย่างดุดัน “เจ้ารู้หรือไม่ว่าข้าคือใคร ข้าคือ...”

“ข้าไม่สนว่าเจ้าคือใครหรือมีผู้ใดอยู่เบื้องหลัง แม้แต่หลานสาวของหรงกุ้ยเฟยก็โดนข้าทำร้ายมาแล้ว แล้วเจ้าที่เป็นเพียงหัวหน้าองครักษ์เล็กๆ ข้าจะไม่กล้าทำร้ายเจ้าได้อย่างไร”

ทันทีที่เสียงของเสิ่นจื่อโยวสิ้นสุดลงร่างของคนผู้หนึ่งก็ถูกถีบลอยละลิ่วออกไป!

หัวหน้าองครักษ์คาดไม่ถึงว่าเสิ่นจื่อโยวกล่าวว่าจะลงมือก็ลงมือทันที เขาถูกถีบออกไปโดยที่แม้แต่เวลารวบรวมปราณ-วิญญาณปกป้องร่างกายนางก็ไม่มอบให้

“อ๊าก!”

หัวหน้าองครักษ์ร้องเสียงโหยหวน แขนของเขาบิดเบี้ยวไปด้านหนึ่งทันที...เป็นตำแหน่งเดียวกับที่ซูเฟยอวี่ได้รับบาดเจ็บ แขนของเขาพิการแล้ว

จากนั้นอย่างรวดเร็วก็เกิดเสียง “อ๊าก...อ๊าก” ร้องโหยหวนดังขึ้นไม่ขาดสาย เสียงกรีดร้องที่ดังขึ้นในลานเล็กๆ กลางเรือนแห่งนี้ฟังดูน่าสะพรึงเป็นอย่างยิ่ง

แทบจะเป็นเวลาเพียงชั่วพริบตาเท่านั้นองครักษ์ทั้งกลุ่มก็ลงไปนอนกองที่พื้น พวกเขาต่างได้รับอาการบาดเจ็บที่กระดูกแขน

ที่น่าเวทนาก็คืออานุภาพของยันต์ตรึงร่างยังไม่สูญสิ้น พวกเขาจึงไม่สามารถแม้แต่จะยัดยารักษาอาการบาดเจ็บเข้าปากตน

“ก่อนข้ากลับมาพวกเจ้าก็จงนอนอยู่ที่นี่เถอะ”

เสิ่นจื่อโยวทิ้งไว้เพียงหนึ่งประโยคด้วยน้ำเสียงราบเรียบก่อนเดินออกจากประตู

“เสี่ยวโยว เจ้าจะไปที่ใด” ซูเฟยอวี่ถามขึ้นอย่างร้อนรน

เสิ่นจื่อโยวหมุนกายกลับไปยิ้มให้ซูเฟยอวี่ด้วยท่าทีผ่อนคลาย “ข้าจะเข้าวังหลวง ในเมื่อมีคนส่งคนมา ‘เชิญ’ ข้าแล้ว ข้าจะไม่ไปได้อย่างไร”

“เจ้าอย่าได้ทำเรื่องโง่เขลา! ในวังหลวงมียอดฝีมือมากมาย องครักษ์เหล่านี้เป็นเพียงองครักษ์ตัวเล็กๆ เท่านั้น!”

ซูเฟยอวี่รีบวิ่งไปหาเสิ่นจื่อโยวคิดอยากรั้งตัวนางกลับมา

เพียงแต่เสิ่นจื่อโยวคาดการณ์ไว้แล้วว่าเขาจะต้องขัดขวาง ดังนั้นนางจึงควักคัมภีร์ย้ายมวลสารออกมา

“ญาติผู้พี่ วางใจเถิด ข้าไม่มีทางเป็นอะไร”

หลังแสงสีขาวสว่างวาบ ซูเฟยอวี่ก็ทำได้เพียงมองเสิ่นจื่อโยวหายตัวไปต่อหน้าเขา

ซูเฟยอวี่โมโหจนกระแทกฝ่ามือหนึ่งออกไปด้านข้าง ทำให้ต้นไม้ใหญ่หักเป็นสองท่อนทันที

เขาครุ่นคิดก่อนที่จะไปจูงม้าตัวหนึ่งออกมาจากโรงม้า แล้วรีบควบทะยานมุ่งหน้าไปที่วังหลวง

ในเวลาเดียวกันนี้ หรงเมิ่งหลันก็กำลังนั่งรออยู่ห้องด้านข้างตำหนักของหรงกุ้ยเฟย นัยน์ตาของนางเปี่ยมด้วยประกายแห่งความเกลียดชังและตื่นเต้น ในที่สุดนางก็จะได้ต้อนรับศัตรูคู่อาฆาตของนางแล้ว

เพียงแต่การมาถึงของ ‘ศัตรูคู่อาฆาต’ ไม่ได้เป็นอย่างที่หรงเมิ่งหลันจินตนาการไว้ นางคิดไว้ว่าเสิ่นจื่อโยวจะต้องถูกองครักษ์วังหลวงคุมตัวมาด้วยสภาพน่าเวทนา ไม่ใช่การย่างกรายเข้ามาประหนึ่งกำลังเดินเล่นอยู่ในสวนภายในเรือนเช่นนี้

ท่วงท่าของเสิ่นจื่อโยวสง่างามสงบนิ่ง ไม่ใช่มาเพื่อก่อความเดือดร้อนแต่เหมือนกับแขกที่มาเยี่ยมเยือน

“เสิ่นจื่อโยว เหตุใดเจ้าจึงไม่เป็นอะไรเลย?!”

หรงเมิ่งหลันกรีดร้องอย่างยากจะเชื่อ

ในขณะที่บรรดาองครักษ์รับคำสั่งจากท่านอา นางยังได้กำชับให้พวกเขาตีอีกฝ่ายจนอาการปางตายก่อนส่งตัวเข้ามาเพื่อเป็นการระบายความแค้น

ทว่านี่กลับประเสริฐนัก เสิ่นจื่อโยวเดินเข้ามาอย่างไร้ซึ่งความเสียหายใดๆ ทว่าบรรดาองครักษ์ที่ออกไปกลับหายตัวอย่างไร้ร่องรอย!

นี่นางพบผีเข้าแล้วใช่หรือไม่! เสิ่นจื่อโยวเก่งกาจถึงเพียงนี้เลยหรือ?!

เสิ่นจื่อโยวเลิกคิ้ว มุมปากยกโค้งขณะเอ่ยถาม “เหตุใดข้าจึงต้องเป็นอะไร”

“เจ้า!” มองท่าทาง ‘สบายดี’ ของเสิ่นจื่อโยวที่แสดงชัดว่าเป็นประหนึ่งเรื่องสมเหตุสมผล หรงเมิ่งหลันก็โมโหจนกล่าวสิ่งใดไม่ออก

อึดอัด คับใจเหลือคณา!

เหตุใดองครักษ์เหล่านั้นจึงไร้ประโยชน์ยิ่งนัก แค่คนที่อยู่ในระดับบำเพ็ญกายเพียงคนเดียวก็จัดการไม่ได้?!

ยังกล้ากล่าวว่าตนเป็นองครักษ์แห่งวังหลวงได้อีกหรือ ทั้งที่แม้แต่เศษสวะคนหนึ่งก็มิอาจเปรียบ!

เสิ่นจื่อโยวปรายตามองหรงกุ้ยเฟยที่มีสีหน้าไม่สู้ดีนักซึ่งกำลังประทับอยู่บนตำแหน่งประมุข เสิ่นจื่อโยวปรบมือครั้งหนึ่งก่อนกล่าว “อ้อ หมายถึงองครักษ์กลุ่มนั้นหรือ”

“ขออภัยด้วย ไฟโทสะของพวกเขาลุกโชติช่วงมากเกินไป ข้าจึงทำได้เพียงให้พวกเขานอนตากลมอยู่ที่ลานกลางเรือนเพื่อบรรเทาความร้อนแรงของไฟโทสะ”

เมื่อเสิ่นจื่อโยวกล่าวจบนางยังแบมือขึ้นสองข้าง ทำท่าคล้าย ‘อับจนปัญญา’

เพียงแต่รอยยิ้มแวววาวในดวงตานั้นกลับชั่วร้ายชวนให้อยากทำร้ายอย่างยิ่งยวด

หรงเมิ่งหลันยิ่งบันดาลโทสะ!

บทที่ 43 ความลับอันน่าสะพรึง

ครั้นเห็นใบหน้าเศร้าสลดของหลานสาวสุดที่รัก สีหน้าของหรงกุ้ยเฟยก็ฉายประกายยากคาดเดา ไฟโทสะลุกโชนในดวงตา

ทว่าที่แล้วมานางใช้ชีวิตอยู่ในวังหลังที่เต็มไปด้วยความขัดแย้ง คว้าชัยชนะเหนือศัตรูมานับไม่ถ้วน จนยามนี้สามารถนั่งในตำแหน่งได้อย่างมั่นคง ถึงแม้ในใจจะเดือดดาลเพียงใด นางก็ไม่มีทางตะโกนโวยวายใส่ฝ่ายตรงข้าม ทำให้เกียรติยศของกุ้ยเฟยต้องหมองมัว

หรงกุ้ยเฟยปรายตามองเสิ่นจื่อโยวด้วยสายตาเย็นชา ในใจลอบเหยียดหยัน ก็แค่เด็กสาวต่ำช้าที่ขนยังขึ้นไม่ครบคนหนึ่ง บังอาจยิ่งนักที่เดินเข้ามาในวังหลวงด้วยอากัปกิริยาเช่นนี้

ยามนี้ปล่อยให้นางหยิ่งผยองไปเถิด อีกไม่นานนางก็ต้องร้องไห้แล้ว!

หรงกุ้ยเฟยคิดถึงสารพันวิธีที่จะใช้ทรมานเสิ่นจื่อโยวไว้แล้ว สำหรับคนที่ไม่ฟังความพรรค์นี้ แต่ไหนแต่ไรมานางไม่เคยปราณี

หรงกุ้ยเฟยปิดฝาถ้วยน้ำชาลงด้วยแรงไม่หนักไม่เบา น้ำเสียงราบเรียบดังขึ้น “เสิ่นจื่อโยว เจ้ารู้หรือไม่ว่ายามนี้ตนเองอยู่ที่ใด เหตุใดเมื่อพบข้าแล้วจึงยังไม่คุกเข่า ทั้งยังมาโต้เถียงหลานสาวของข้า เจ้าต้องการให้ข้าสั่งสอนเจ้าด้วยตนเองหรือว่าสิ่งใดที่เรียกว่า ‘กฎระเบียบ’”

ดวงตาของเสิ่นจื่อโยวหรี่เล็กลงยามพินิจมองหรงกุ้ยเฟยในอาภรณ์งดงามหรูหราที่ประทับอยู่บนตำแหน่งประมุข

ผ่านไปเพียงชั่วครู่นางจึงหัวเราะออกมาเบาๆ และยอบกายให้กับหรงกุ้ยเฟย พลางกล่าว “ถวายพระพรกุ้ยเฟย ขอให้กุ้ยเฟยเกษมสำราญ”

หรงกุ้ยเฟยเลิกคิ้วขึ้นสูง กล่าวด้วยน้ำเสียงดูแคลน “มิใช่ว่าข้าให้เจ้าคุกเข่าลงหรือ เหตุใดเจ้าจึงเพียงยอบกาย”

เสิ่นจื่อโยวตอบกลับด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูไม่ช้าไม่เร็ว “กุ้ยเฟยโปรดระงับโทสะ ตั้งแต่วัยเยาว์หม่อมฉันก็เก็บตัวอยู่แต่

ในเรือนใน ไม่เคยคุกเข่าแก่ฟ้าดินทั้งยังไม่เคยคุกเข่าให้บิดามารดา จึงไม่ค่อยเข้าใจว่าลักษณะ ‘การคุกเข่า’ เป็นเช่นไร มิสู้กุ้ยเฟยแสดงให้หม่อมฉันดูสักครั้ง?”

“บังอาจ! เสิ่นจื่อโยว เจ้ามีสถานะอะไรถึงได้กล้าสั่งให้หรงกุ้ยเฟยคุกเข่าให้เจ้า?!” บิดาของหรงเมิ่งหลันตบโต๊ะตวาดเสียงกร้าว

“หม่อมฉันย่อมไม่กล้า เพียงแต่เมื่อครู่กุ้ยเฟยได้ตรัสเองว่าจะสอนกฎเกณฑ์ให้หม่อมฉันด้วย ‘ตนเอง’ กุ้ยเฟยทรงวางตนใกล้ชิดกับราษฎรยิ่งนัก มิเสียทีที่แต่ไหนแต่ไรมากุ้ยเฟยก็ได้รับการกล่าวขานว่า ‘มีพระเมตตา’”

‘มีพระเมตตา’ เสิ่นจื่อโยวเน้นย้ำอักษรสี่คำนี้ทีละคำ แต่เมื่อฟังแล้วกลับไม่คล้ายคำยกย่องชื่นชมทว่าคล้ายการเสียดสีมากกว่า

เหน็บแนมที่หรงกุ้ยเฟยตีสองหน้า เหน็บแนมถึงจิตใจอันโหดเหี้ยมอำมหิตของหรงกุ้ยเฟย

เพลิงโทสะในใจของหรงกุ้ยเฟยพลันทะยานขึ้นสู่ศีรษะ นางเดือดดาลจนหัวเราะออกมา

“ดีมาก ปากช่างแหลมคมยิ่งนัก ตั้งแต่ข้าได้มานั่งอยู่ในตำแหน่งนี้ก็ยังไม่มีผู้ใดกล้าปฏิบัติต่อข้าเช่นนี้เลย เสิ่นจื่อโยวเจ้านับเป็นคนแรก”

หรงกุ้ยเฟยกล่าวจบนัยน์ตาก็ปรากฏประกายอำมหิต “ในเมื่อแม่นางเสิ่นต้องการให้ข้าสั่งสอนกฎระเบียบให้แก่เจ้าด้วย ‘ตนเอง’ เช่นนั้นย่อมได้ วันนี้ข้าจะตั้งใจสั่งสอนเจ้า! ทหารจงคุมตัวเสิ่นจื่อโยวออกไปตีขา ตีจนกระทั่งนางรู้จักคำว่า ‘คุกเข่า’!”

“พ่ะย่ะค่ะ!”

องครักษ์น้อมรับคำ ก้าวยาวๆ เข้าไปหาเสิ่นจื่อโยว

นัยน์ตาของเสิ่นจื่อโยวฉายประกายกร้าว ในตำแหน่งที่ทุกคนไม่ทันสังเกตนิ้วมือนางเคลื่อนไหวเป็นสัญญาณมือซับซ้อน

สัญญาณมือนี้รวดเร็วจนไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทันสังเกต

หรงเมิ่งหลันจับจ้องเสิ่นจื่อโยวไม่ไหวติง ครั้นเห็นนางไม่เอื้อนเอ่ยสิ่งใดก็หลงนึกว่านางเกิดความหวาดกลัวเสียแล้ว

หรงเมิ่งหลันคลี่ยิ้มออกมาอย่างย่ามใจ

ในขณะที่องครักษ์ใกล้จะสัมผัสแขนของเสิ่นจื่อโยว หรงกุ้ยเฟยก็พลันส่งเสียงร้องแหลม “กรี๊ด” ออกมา มือไม้ของนางสั่นเทา กวาดเอาถ้วยน้ำชาที่อยู่ข้างมือพลิกหล่นทันที

ความสนใจของทุกคนจึงตกไปอยู่บนร่างของหรงกุ้ยเฟย บรรดาองครักษ์ต่างหยุดการเคลื่อนไหว มองไปยังหรงกุ้ยเฟยที่อยู่บนตำแหน่งประมุขด้วยสายตาสับสน

ดูคล้ายหรงกุ้ยเฟยจะกำลังตื่นตกใจกับบางสิ่ง นัยน์ตาสั่นระริก มือทั้งคู่สั่นเทา

“เมื่อครู่พวกเจ้า...ได้ยินเสียงอะไรหรือไม่” หรงกุ้ยเฟยถามด้วยเสียงหอบโยน

ทุกคนต่างสบสายตากันก่อนโคลงศีรษะแล้วกล่าว “กราบทูลกุ้ยเฟย พวกกระหม่อมไม่ได้ยินอะไรเลยพ่ะย่ะค่ะ”

“ไม่มี? ไม่มี...” ร่างของหรงกุ้ยเฟยสั่นสะท้านไปชั่วครู่ก่อนจะค่อยๆ สงบลง

นางกวาดตามองไปยังเบื้องล่างก็พบกับเสิ่นจื่อโยวที่สบสายตากับตนอย่างไม่หวั่นเกรง โทสะในทรวงอกพลันโหมกระพือขึ้นอีกครา ขับไล่ความหวาดกลัวเมื่อครู่ไปจนหมดสิ้น

“พวกเจ้ากำลังรออะไรอยู่ ไม่ได้ยินคำสั่งของข้าเมื่อครู่หรือ จับนางโบยให้หนัก! โบยจนกว่าเสิ่นจื่อโยวจะรู้จักกฎเกณฑ์!”

หรงกุ้ยเฟยนำความหวาดกลัวและความโกรธไปลงบนร่างของเสิ่นจื่อโยว

บรรดาองครักษ์เคลื่อนไหวอีกครั้ง ในยามนี้เองข้างหูของหรงกุ้ยเฟยก็มีเสียงดังกังวานของเด็กหญิงตัวน้อยดังขึ้น

“ท่านแม่...”

หรงกุ้ยเฟยกรีดร้องอย่างเสียอาการขึ้นอีกครา นางลุกขึ้นจากที่ประทับ ถามด้วยท่าทีดุดัน

“พวกเจ้ามีผู้ใดกำลังกล่าวสิ่งใด แท้จริงแล้วเมื่อครู่เป็นพวกเจ้าคนใดที่เอ่ยวาจา?!”

ทุกคนต่างข้ามองเจ้า เจ้ามองข้า สบสายตาประสานกัน

เมื่อครู่มีใครกล่าวสิ่งใดหรือ...ไม่มีสักคน

ความเงียบงันของทุกคนทำให้ความหวาดกลัวในจิตใจของหรงกุ้ยเฟยยิ่งสลักลึก แม้จะกล่าวว่าหลายปีมานี้มือของนางเปื้อนโลหิตมาไม่น้อยแต่นั่นก็เป็นเลือดของฝ่ายตรงข้าม

ถึงแม้เลือดของฝ่ายตรงข้ามจะเปรอะเปื้อนเพียงใดแต่ก็ไม่อาจสร้างความกดดันในใจได้เท่ากับการบีบคอสังหารบุตรสาวของตนเอง

หลายปีมานี้หรงกุ้ยเฟยใช้ชีวิตอยู่ในความรู้สึกผิดอันหนักหน่วง ทว่าด้านหนึ่งนางก็พร่ำสะกดจิตตนว่าทุกสิ่งนี้คุ้มค่า

หากในปีนั้นนางไม่ใจเหี้ยมไม่ลงมือกระทำเรื่องเหล่านั้นไม่มีข้ออ้างการตายของลูกสาวเพื่อใช้กำจัดฮวาเฟย สุดท้ายคนที่ต้องถูกส่งเข้าพระตำหนักเย็นก็อาจเป็นตัวนางไม่ใช่ฮวาเฟยผู้ได้รับความรักความโปรดปรานจากฮ่องเต้อย่างลึกซึ้ง

หรงกุ้ยเฟยกัดริมฝีปาก ในขณะที่กำลังพร่ำบอกตนว่าเสียงเมื่อครู่เป็นเพียงนางที่หูแว่วไป เสียงข้างหูก็ดังขึ้นอีกครา

“พระมารดา เหตุใดท่านจึงต้องสังหารลูก”

“พระมารดา ลูกอยู่ด้านล่างหนาวเหลือเกิน ท่านลงมาอยู่เป็นเพื่อนลูกได้หรือไม่...”

“กรี๊ด...ออกไป! เจ้ารีบออกไป! เจ้าไม่ใช่ลูกของข้า! จงออกไปเสีย...” หรงกุ้ยเฟยตกใจจนสูญเสียสติสัมปชัญญะโดยสิ้นเชิง นางโบกสะบัดสองมือไปมากลางอากาศคล้ายกำลังขับไล่บางสิ่ง

เมื่อเห็นท่าทางเช่นนี้ของหรงกุ้ยเฟยทุกคนยังจะมีกะจิต-กะใจจัดการเสิ่นจื่อโยวอีกหรือ พวกเขาหลายคนรีบวิ่งไปทางหรงกุ้ยเฟยหมายจะสงบสติอารมณ์ของนางไว้ ยังมีอีกหลายคนที่รีบวิ่งออกไปเรียกหมอหลวง

มุมปากของเสิ่นจื่อโยวยกหยักขึ้นช้าๆ นัยน์ตาฉายประกายสนุก

หรงเมิ่งหลันพยายามจับแขนขาของหรงกุ้ยเฟยอยู่หลายคราแต่ก็ไร้ผล หางตาของนางหันไปมองเสิ่นจื่อโยวโดยไม่ตั้งใจ

ครั้นเห็นเสิ่นจื่อโยวยังยืนนิ่งอยู่กับที่ด้วยความสงบนิ่ง ในหัวของนางก็ปรากฏความคิดหนึ่งวาบผ่าน

เมื่อคิดถึงงานเลี้ยงฉลองที่ฮ่องเต้ทรงจัดให้เหล่าขุนนางในราตรีนั้น เสิ่นเชียนซีที่ล่วงเกินเสิ่นจื่อโยวก็เกิดอาการคลุ้มคลั่งโดยไร้สาเหตุเช่นนี้

“เสิ่นจื่อโยว! เจ้าเองใช่หรือไม่ที่ทำให้ท่านอาทรงมีสภาพเช่นนี้!”

หรงเมิ่งหลันชี้ไปทางเสิ่นจื่อโยวและผรุสวาทอย่างเดียดแค้น จากนั้นนางจึงหันไปสั่งการองครักษ์คนอื่น “ทหาร! รีบเข้าไปจับตัวเสิ่นจื่อโยวโทษฐานที่นางทำร้ายกุ้ยเฟย!”

สีหน้าของเสิ่นจื่อโยวพลันเปลี่ยนเป็นเย็นเยียบ ในตำแหน่งที่หรงเมิ่งหลันมองไม่เห็นนางทำสัญญาณมือซับซ้อนขึ้นอีกครั้ง

หรงเมิ่งหลันกล่าวได้ไม่ผิด ที่หรงกุ้ยเฟยมีสภาพเช่นในยามนี้เป็นเพราะนาง

นางลอบแปะยันต์ลวงตาบนร่างของหรงกุ้ยเฟยอย่างไร้สุ้มเสียงจนทำให้นางสามารถควบคุมประสาทสัมผัสทั้งห้าของหรงกุ้ยเฟยได้

หลายปีมานี้หรงกุ้ยเฟยได้ถูก ‘ผี’ ในใจตนเองทรมานอย่างแสนสาหัส เพียงนางลอบเพิ่มฟางเส้นเล็กๆ ลงไป ความนึกคิดของหรงกุ้ยเฟยก็พังทลายลงอย่างสิ้นเชิง

ถึงแม้หรงเมิ่งหลันจะสงสัยนางแล้วอย่างไร นางไม่ได้ทิ้งร่องรอยหรือหลักฐานอันใดไว้ ในเมื่อหรงเมิ่งหลันต้องการจับนางโดยไร้หลักฐานเช่นนั้นก็อย่าได้กล่าวโทษที่นางจะไม่เกรงใจกันแล้ว!

มุมปากของเสิ่นจื่อโยวยกหยักขึ้นน้อยๆ หลังจากที่นางทำสัญญาณมือเสร็จสิ้นเบื้องหน้าของหรงกุ้ยเฟยก็ปรากฏเป็นภาพลวงภาพใหม่

นางเห็นหรงเมิ่งหลันเป็นบุตรสาวของตนเองที่กำลังจับแขนของนางพลางเอ่ยถามอย่างกล้ำกลืน “พระมารดาท่านลืมเสี่ยวเยว่ไปแล้วใช่หรือไม่ ทั้งที่เสี่ยวเยว่เป็นเด็กที่ท่านตั้งครรภ์ถึงสิบเดือนก่อนจะคลอดออกมา...”

‘เสี่ยวเยว่’ ที่อยู่ตรงหน้านั้นสองข้างแก้มอาบรินไปด้วยน้ำตาเลือด ใบหน้าซีดขาวไร้ซึ่งโลหิต อีกทั้งบนลำคอยังมีรอยนิ้วมือ!

หรงกุ้ยเฟยยิ่งกรีดร้องเสียงดังขึ้นก่อนจะฟาดฝ่ามือไปบนใบหน้าของหรงเมิ่งหลัน!

หรงเมิ่งหลันถูกนางตบจนล้มคว่ำลงไปบนพื้น นางมองไปยังหรงกุ้ยเฟยที่คลุ้มคลั่งอย่างเหลือเชื่อ

เพียงแต่ในสายตาของหรงกุ้ยเฟย หรงเมิ่งหลันกลับแปรเปลี่ยนเป็นอีกร่างหนึ่ง

‘เสี่ยวเยว่’ ฟุบอยู่บนพื้น จับชายกระโปรงของนางไว้แล้วกล่าว “ท่านแม่...ข้าเจ็บมาก...เหตุใดท่านจึงต้องตีเสี่ยวเยว่ เสี่ยวเยว่เจ็บเหลือเกิน...”

กล่าวจบยังแลบลิ้นยาวไปหาหรงกุ้ยเฟย...

หรงกุ้ยเฟยหวาดกลัวจนดึงทึ้งผมของตนเองไว้ ทว่าในเวลาถัดมาหัวใจนางพลังเขม็งตึง สีหน้าพลันเปลี่ยนเป็นดุร้าย

นางกระโจนเข้าหา ‘เสี่ยวเยว่’ จากนั้นยังพยายามบีบลำคอของนาง

“ขอโทษ...แม่เองก็ไม่อยาก...เจ้าอย่าได้กล่าวโทษข้า...อย่าได้กล่าวโทษ...หากจะโทษก็ต้องโทษที่เจ้าเกิดมาในเวลาไม่เหมาะสม...ในเมื่อเจ้าตายไปแล้วเช่นนั้นก็จงตายไปอีกครั้งเถิด...”

หรงเมิ่งหลันถูกบีบคอจนดวงตาแทบถลนออกมา ลมหายใจในทรวงอกที่เบาบางลงทำให้นางสัมผัสได้ถึงรสชาติแห่งความตาย

นางอยากดึงนิ้วมือของหรงกุ้ยเฟยออกทว่าอีกฝ่ายได้ตัดสินใจที่จะกระทำการด้วยใจโหดเหี้ยมแล้ว หรงเมิ่งหลันที่มือเท้าอ่อนแรงไม่สามารถดึงมือของหรงกุ้ยเฟยออกได้เลย!

สิ่งที่ทำให้นางสะพรึงมากที่สุดก็คือนางคล้ายได้ยินความลับอันยิ่งใหญ่ความลับหนึ่ง...

บุตรสาวของท่านอา...ถูกท่านอาสังหารด้วยตนเอง?!!!

ในชั่วขณะนี้เองที่หรงเมิ่งหลันหวังเป็นอย่างยิ่งว่าตนเองจะไม่เคยมาที่นี่ในวันนี้!

ตัวอย่าง

แน่จริงก็เข้ามา! หญิงอัปลักษณ์เช่นข้าจะสั่งสอนขยะอย่างพวกเจ้าเอง เล่ม 2

丑妃虐渣不从良

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170
โทรศัพท์ 0-2422- ต่อ 99994964, 4382 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《丑妃虐渣不从良》

Author: 冥想石 Ming Xiangshi

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7797-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)